

Et dic que NO perquè t'estimo.

L'infant neix sense saber de límits i amb un gran interès! Per descobrir tot allò que troba al seu voltant. El comportament és quelcom que s'aprèn, i és aquí on els pares i les mares juguen un paper important. **Fixar els límits és una de les principals funcions que tenim com a adults en el procés d'ajudar a créixer els nostres fills i les nostres filles.**

Les normes de convivència – o dit d'una altra manera, al disciplina – cal adaptar-les a cada etapa del desenvolupament de les criatures i van estretament lligades a la seva personalitat. D'una banda, és bo oferir-li certa llibertat i opcions per triar, però de l'altra, i això és molt important que ho tinguem clar, **hem de mantenir-nos fermes en els temes que considerem més importants.**

És en aquest context on la paraula NO estructura i situa el nen i a la nena respecte el seu entorn. Un NO que ha de fer referència a normes de conducta, a valors que volem transmetre; un NO estable -que és sempre igual davant la mateixa situació-, un NO que no deixa fer alguna cosa concreta però dóna alternatives, un NO tranquil i segur perquè sabem que és positiu per l'infant... però en cap cas ha de ser fruit de l'estat d'ànim de l'adult.

Les nenes i els nens necessiten trobar els seus límits, saber a qui dirigir-se per entendre el món que els envolta i **ningú millor que el pare, la mare o ambdós "per fer de mirall" davant la realitat.** Els adults som qui tenim la informació, per això som els que hem de decidir i només des de la nostra autoritat **podem acompanyar l'infant proporcionant-li confiança i seguretat, dos elements claus en el seu desenvolupament personal.**

Tota estimació va carregada d'una bona dosi de crítica, de qüestionament, de tolerància, però també d'ordre i de sentit comú. Hem de mostrar-nos afectuosos i alhora fermes, dir NO és del tot necessari i positiu per les nostres criatures: Et dic NO perquè t'estimo.

En la nostra societat ens costa molt dir NO a les criatures. Ens sentim culpables i dubtem quan reaccionen plorant o fent rebequeries i això sovint es converteix en un cercle viciós difícil de trencar degut a que ningú té clares les normes:

- El nen o la nena experimenta, busca límits, referències,... i en aquesta recerca no sempre la conducta de l'infant i les reaccions s'ajusten a allò que s'accepta socialment.
- Els adults, cada cop més insegurs, van reaccionant de maneres diferents i apareix el sentiment..."ja no sé com fer-ho".

Potser primer caldria que ens plantegegessim:

- Acceptem com és el nostre fill o la nostra filla?
- Acceptem que nosaltres tampoc som perfectes?
- Som flexibles i estem disposats a canviar coses del nostre entorn proper?
- Ens plantegem què és allò que considerem important per "créixer segurs"?

Tota relació de convivència està pautada per normes, però, com creiem que

haurien de ser aquestes?

CURTES I CLARES, cal que ens entenguin i que nosaltres estiguem disposats i disposades a fer-les complir. No podem reprimir allò que després acabem acceptant.

CONCRETES, per exemple és preferible dir-li "menja cinc cullerades" que no "menja!"

IMMEDIATES EN EL TEMPS, ex. Si lences la joguina, la guardaré fins després de dinar.

ADEQUADES A LA PERSONALITAT DE CADA CRIATURA. Nosaltres sabem co són els nostres fills o les nostres filles però en cap cas els hem de posar en ridícul no castigar davant de testimonis. Crea ressentiment més que ganes de corregir-se.

CONSENSUADES I ACCEPTADES PELS ADULTS QUE ENVOLTEN LA CRIATURA.

CONSEQÜENTS, no amenacem a fer quelcom que després no podem fer.

BREUS I QUE NO CALGUI REPETIR-LES.

ANTICIPAR LES ACCIONS EN POSITIU, ex. Avui sí que recolliràs bé l'encaix que t'agrada!

I els adults què hem de tenir en compte:

- Practicar el comportament que pretenem demanar i no entrar en el seu joc.
- Establir uns límits raonables, clars i consensuats entre els adults.
- Demanar les coses sense alterar-se.
- Reforçar el que va bé per estirar el que s'ha de millorar.

En la majoria de rebequeries, possiblement el que passa és que el nen o la nena té sed, gana o cansament i cal posar-hi remei. Pensem que les nenes i els nen, com tothom, fan les coses per sentir-se acceptats i agradar als altres, per això cal rescatar sempre una part positiva de la seva educació i valorar-li el seu esforç.